

ürkiye'deki ZORUNLU temel eğitim 4+4=8 yıl olmalıdır. Sonraki 4 yıl heba edilen yıllardır.

4 yıllık lise eğitimi 3 yıla düşürülüp isteğe bağlı olmalıdır. Üniversite okumak isteyenler okumalıdır.

4+4+4=12 yıl kurşun asker yada kalitesiz robot yetiştirme programına dönmüştür.

6+8=14 yaşına gelmiş bir genç artık mesleki eğitim alma özgürlüğüne sahip olmalıdır.

Şu anda 14+4=18 yaşına gelmiş bir genç hiç bir mesleki bilgiye sahip olmadan lise mezunu oluyor ve üniversite kazanamadığı zaman eğitilebilecek, yüksünmeden ÇIRAKLIK yapabilecek yaşı geçmiş oluyor.

Öte yandan gereksiz ve haddinden fazla kontenjan açılmış bazı 4 yıllık programlarda sayı azaltılmalı ihtiyaç kadar bırakılmalıdır. Mesela mühendis olacağına 2 yıl okuyup tekniker olmak daha avantajlıdır. Kalitesiz, bilgisiz, yeteneksiz, analitik çözümlene yapamayan bir mühendis olup işsiz kalacağına veya asgari ücretle çalışacağına kaliteli bir teknisyen yada tekniker olup tatmin edici maaş alması daha iyidir.

Fethi işsever

“ Bu Kafa Tası Dünyada Yaşayan Aç Gözlü Bir İnsanın Kafa Tası.”

Geçtiğimiz günlerde yaptığım mavi tren yolculuğunda yemekli vagona şahit olduğum ve kulağıma takılan bir aile sohbetini siz okurlarımla paylaşmak istedim,

Trenlerde seyahat eden kardeşlerimiz trenlerin yemekli vagon bölümünü bilirler. Vagona mümkün olan ölçüde masalar yerleştirilmiş. Bu masalarda yapılan sohbeti, yan masada oturanların duymaması mümkün değildir. Hele sohbetin dozu biraz yüksek perdeden ise.

Neyse kahvaltı için gittiğim vagona arkamda oturan iki ailenin sohbetine kulağım takıldı. Hal ve tavırlarından, giyim ve kuşamlarında, konuşmalarından anlaşıldığına göre her iki ailenin de refah seviyesi orta halli bir ailenin üstünde gözüküyordu. Çünkü hem beylerin, hem de eşlerinin üzerinde pahalı sayılabilecek giysiler vardı. Belli ki refah seviyeleri yüksekti. Birçok aileye göre mutlu olmaya yetecek bir yaşam seviyesine sahiptiler. Fakat bayanlardan birinin her şeyden şikâyet eder bir hali vardı. Hiçbir şeyden memnun olmayan şikâyetlerini arkası arkasına sıralıyordu.

Yolculuk ilerledikçe mesleklerinde de söz etmeye başladılar. Aile reisinin biri İstanbul'da Avukat, diğeri de şirket sahibiymiş. Avukatın eşi olan bayan, yukarıda da izah ettiğim gibi her şeyi eleştiriyordu. Efendim, vagon neden bu kadar sallanıyormuş, yemek çeşitleri neden bu kadar azmış, garsonlar yeteri kadar ilgilenmiyormuş. Oysaki Avrupa'da trenler daha konforlu imiş. Yılan gibi kayıyorlarmış, hiç sarsıntı yapmıyorlarmış, hâlbuki bizim trenler insanın içini dışına çıkarıyormuş vs. Erkekler gülümseyerek, diğeri bayan da bozacının şahidi şıracı hesabı tasdik ediyordu. Bu arada hastaneleri diline doladı. Hastaneler çok kalabalıkmış, randevü alınamıyormuş, hastanelerde doktor yokmuş vs. gibi şikâyetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Oysaki bu aile bireyleri zor bela doktora muayene olup, ilaç sıralarına girerek ilaç alamadığı yılları da bilecek yaşta.

Bayan diğerlerine söz hakkı tanımadan konuşmalarına aralıksız devam ediyordu. Komşuları çok lüks araba almış, diğeri bir komşunun eşine bilmem nereden kürk getirtmiş, Marmaris'ten çok pahalı bir siteden yazlık almışlar...

Sıra güncel konu Tarım Kredi Kooperatifleri marketleri ile devam etti. Tarım Kredi Kooperatifleri eski komünist rejimlerde olduğunu, gerici hükümetin ülkeyi komünistlikle idare ettiğini, bir adamın bir ülkenin başında bu kadar kalmaması gerektiğini, ülkenin her şeyini sattığını, ülkenin gelirini taşa toprağa gömdüğü vs. yakışsız ifadelerle eleştirilerine devam etti.

Bayanın gözünde kara bir gözlük yoktu ama içi kapkara olduğu için ülkemin her şeyini kara ve kusurlu görüyordu. Etrafa sürekli mutsuzluk saçıyordu. Kadının konuşmalarından ve diğerlerinin de lakırdılı tasdikleriyle rahatsız olduğum için yemekli vagonu terk ederek yerime döndüm ve düşünmeye başladım. Karnı tok, sırtı pek olan bu insanlar neden bu kadar mutsuz. Bu düşünceler beni, bir yatsı namazı sonrası evime dönerken çöp konteynırdan çöp toplayan bir kardeşimle yaşadığım bir olayı çağrıştırdı.

Akşamın alaca karanlığında mahalle camiinden dönerken hafifçe çiseleyen yağmurda şarkı söyleyerek konteynırdan çöp toplayan bir kardeşime selam vererek yaklaştım: “**Nasılsın hemşerim bu topladıklarından para kazanabiliyor musun?**” dediğimde: “**Sağol amca Allah’a şükür çoluk çocuğumu aç bırakmıyorum, ailemin ihtiyaçlarını karşılıyorum**” derken ağzından çıkan kanaatkar sözleri hala kulaklarımda çınlıyor. Bir tarafta pahalı elbiseler içinde sırtı pek, karnı tika basa tok insanların mutsuzluğu, diğer tarafta karnı tika basa doyan insanların attıkları çöplerden topladıklarıyla karnını doyuran kanaatkar insanlar.

Bir tarafta elde ettikleriyle yetinmeyen, “Bazıları daha fazla kazanıyor” diyerek onlardan daha fazlasını elde etmek için yarışan muhteris insanlar. Bu tiplerin dünyada kazandıklarıyla karınları doysa bile gözlerinin doyması mümkün değildi. Gözü doymayan bu nankör insanların konuşmaları bana yıllar önce merhum dedemin anlattığı hikayeyi çağrıştırdı. Mekânı cennet olsun dedemin bu hikâyesini de siz okurlarımla paylaşayım.

Radyo ve TV. olmadığı yıllarda kralların yüzü görünmez, sesi geniş kitleler tarafından duyulmazdı. Kralın biri halkını denetlemek için tebdil-i kıyafet yaparak vezirleriyle halk arasında dolaşmaya başlar. Bakar ki garibin biri, deniz kenarında attığı olta ile balık avlıyor. Kral selam vererek garibana yaklaşır. Kendini tanıtmadan halktan biri gibi selam vererek garibanın hal ve hatırını sorar. Gariban tuttuğu balıklarla çoluk çocuğunun rızkını temin ettiğini

söyleyince; kral kendisini tanıtarak: “ Haydi bakalım denizdeki oltanın tuttuğu balığın ağırlığına sana hazinemden akça vereceğim” der. Gariban heyecanlanır, denizdeki oltaya büyük bir balığın takılması heyecanı ile beklemeye başlar. Bu arada oltaya bir şey takılır. Oltayı çakerken ağırlığı hissedince daha da heyecanlanır. Büyük bir telaş ve heyecanla oltayı çektiğinde bakar ki, oltada balık değil de kuru bir kafa tası çıkınca, havası kaçan balon gibi üzüntüden buruşur kalır. Garibin bu üzüntünü gören kral, adamın durumuna üzülür. Vezirine: “Götürürün bu adamı hazineye, bu kafatası ağırlığına akçe verin.” talimatını verir. Adam yine sevinerek vezirin arkasında kralın adamlarıyla hazineye gider. Terazinin bir kefesine kuru kafa tası, diğer kefesine altın konur. Fakat kuru kafatası bir türlü dengelenmez kefeye ne kadar akçe koydularsa da kefe kıpırdamaz. Bakarlar ki nerdeyse hazine boşalacak. Bu defa kralın adamları krala durumu bildirirler. Kral da bu durumu görünce hayretler içinde kalır. Nihayet görüşüne değer verdiği yakın danışmanı bir Bilgeyi çağırarak durumu anlatır ve der ki “biz bu adama söz verdik ama nerdeyse hazine boşalıyor nedir bunun hikmeti?” diye sorduğunda; Bilge, kuru kafa tasını alır, evirir- çevirir yine terazinin kefesine koyduktan sonra yerden bir avuç toprak alır akçe kefesine koyduğunda kuru kafa tası hemen havaya kalkar. Bilge hayretler içinde kalan krala: “ **Efendim bu kuru kafa tası dünyada iken yaşayan aç gözlü bir adaman kafa tası. Bu tiplerin gözünü ancak bir avuç toprak doldurur.** “ diye cevaplar. Sohbetlerine kulak misafiri olduğum bu aile fertlerinin kulakları çınlasın.

Bu tipler için Anadolu’da söylenen bir söz vardır. “**Allah gözünü toprakla doyursun.**” Nankör insanların gözü, ancak toprak altına girdikten sonra doymuş.www.kadirkeskin.net